

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Sind (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Sind", i Knudsen, Jakob: *Sind*, udg. af Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj02val-shoot-idm140237361904928/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Sind

Aa, han kunde jo intet sige til hende, han kunde ikke see paa hende, – og han skulde have dem lige foran sig. –

Da alle var komne til Bords, og Præsten, som hver af de andre, sad muret ind paa sin Plads; da Degnen havde læst Bordbøn, Skeerne var komne i Bevægelse, og alt gik sin Gang, – lagde Faurholt sin Haand paa Præstens Arm, med et fortroligt Nik. Han rejste sig – og talte ganske i Almindelighed – ligesom oppe i Kirken – med den Følelse selv, at det var Menneskeheden, han talte til. Han saac her over Brudeparrets Hoveder, mens han talte; men da han sluttede, strejfede hans Blik dem, – og da tilføjede han, inden han kunde faa sig betænkt og vist næsten mod sin Vilje: »gid I nu maa være gode mod hinanden!«

Det blev sagt saa helt ude af Brudetalesken – saa det slog ned i Forsamlingen og vakte megen Munterhed. Proprietær Faurholt komplimenterede Præsten: »Ja, det var damen* godt, De fik det taget med, Pastor Steffensen, te de skal være gode ved hverandre. For det er jo lige det, det hele drejer sig om.«

Præsten kunde kun sige: »hæ, hæ, hæ.«

»Du har aldrig været god ved mig, Kathrine, det har Du it,« hørte man en Ægteemand længere nede ved Bordet raabe. »Men det er det, Du skal være. Nu kan Du selv høre.«

»Vil Du være god imod mig, Cecilie?« spurgte Brudgommen smilende, og ligesom nedladende sig til at bruge en lidt for tarvelig Vittighed.

»Det var da it godt and't, end jeg skulde blive det,« svarede hun. – –

Nu kom Madam Faurholt ind i Salen og satte sig ved den Bordende, som var Kjøkkenet nærmest. Hun var en middelhøj, tætbygget Kone, med noget saa roligt-bydende og uanfægtet i sit Ansigt og sit Væsen, saa det næsten tog sig uvenligt ud overfor al den ærbødige, interesserede Spørgen og Henvenden sig til hende fra Kvinderne nede ved hendes Bordende.

Mens disse snakkede til hende, bøjede hun sig over mod sine to

* Dæmen, en lille nordjysk Ed; bruges ogsaa af Mennesker, der ellers ikke bader, f. Ex. pæne, unge Piger

Sønner Jens og Morten, der ogsaa befandt sig i det Nabolag, – og straks rejste de sig og ilede ud af Salen.

«Skal de nu af Sted!» raabte deres Fader. «De har den vel i Orden?»

«Det siger de da,» svarede hans Kone.

Bruden saae efter dem. – Og hendes Tanker fulgte dem – bort fra det Sted, hvor hun sad her ved Bordet, bort fra den menneskebeklunrede Stue – ned igjennem Hasselgangen i Overhaven – aa ja – hvor Stærerne og Droslerne nu sang, og hvor Gaardens Høns laa og baskede sig i Solskinnet og strakte det ene Ben fra sig. Der blev nok Jens staaende, forat kunne holde Øje med Kjøkkenvinduerne og give Signal til Morten, naar Øjeblikket var der, at han skulde «skyde før Stegen» – – Men Morten løb længer ned ad Gangen, ned i Nederhaven ad Græsskraalingen, hvor det lange, visne, gullvide Græs laa i Leje efter Sneen. Ned til den gamle Kannon paa det nordre Dige, helt nede ved Fjordengene, hvor man ikke hørte Stær og Drossel, men Piben og Skriget og Fløjten af Søfuglene, og den trommende Lyd af Vibens Vinger, der lignede Hjuldamperens Slag, naar Skibet var meget langt borte, helt nede østen for Fjordby. – Aa ja, – nu kom om et Øjeblik det Kanonskud, – ligesom den Gang hendes ældste Broder havde Bryllup, – hun syntes det var saa længe siden, og det var dog kun to Aar. Da gik hun og tænkte nede i Haven den Dag, at det var sært, han skulde have den Enke, som han da sletikke brød sig om; – og nu skulde hun ogsaa selv giftes. – Det var ogsaa underligt med Fa'er og Mo'er. For hvordan skulde det have gaaet, hvis de ikke havde holdt af hinanden. Det var da den eneste Grund til, at alting var saa skjønt her paa Stavn. Det maatte vist kaldes, at de elskede hinanden, – eller maaske ikke elskede, men Fa'er kunde da sikkert sletikke leve, hvis Mo'er gik hen og døde. – Det kunde jo være, at de ikke havde brude sig videre om hinanden, *før* de blev gift. Og saa troede de maaske, det kunde gaa deres Børn lige saa godt. – – Men de havde da sikkert ikke været fremmede for hinanden – nej, nej, hendes Moder havde aldrig været led ved sin Kjøreste – ved sin Brudgom! – –

Hun følte ligesom en Sværmedhed eller Kvahne, og bad, om hun ikke kunde faa et Glas koldt Vand. – –